

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΛΟΓΙΚΩΝ
ΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΑΝΚΑΘΙΣΤΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΛΟΓΙΚΩΝ
ΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΑΝΚΑΘΙΣΤΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1952

Ε.Υ.Δ. Π.Ε. Κ.Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ευπνά ή φυγή με στεναγμό, και στο πλευρό της βρίσκει
Θάμα, ανυμέναιου όνειρο, του δέντρου τὸ κανίσκι!

Χορὸς ἀστέρια, σὲ κρυφὴ παράδεισο, γυρίζει
Τ' ἄγριο μελίσι μέσα του, τὸ πρῶϊμο πὸ βοῖζει.

Πάλι φωλιάζει στὸ ξαντὸ ἢ καρδιά, σ' αἰφνίδια χάρη
Πάλι ἀναπνέει, νιογέννητον ἀρνάκι τὸ Γενάρη.

Και γώ, ποῦμ' ἀπ' τὰ γέννα μου, σὰν τὸ τρανὸν ἀλάφι,
Τ' Ἀρκαδικὸ βουνάλαφο, πὸ ἢ μοῖρα του τὸ γράφει,

Νὰ σέρνει ἀστέρι τὴν πληγή, μὲς στ' ἄπατα τοῦ λόγγου,
Μὲ δίχως τὸ ξαλάφρωμα, στὸν πόνο του, οὐδὲ βόγγου,

Κι' ἀπὸ τις γάργαρας πηγές, τις κρούσταλλες νὰ πίνει,
Ἐκεῖ πὸ βλέπει τὸ αἷμα του, νὰ ρέει σταχτὸ ρουμπίνι,

Ξεμασκαλίζω τοῦ δεντροῦ τὴν ἄγιαν ὠμορφάδα
Και σοῦ τὴ στέλνω σὰ γραφή, σὰ γιορτινὴ λαμπάδα!

Τίποτε δὲν καταφρονῶ. Κ' εἶνε χαρὰ μου ὁ πόνος
Ποῦ πόνεσα, ὡς ποῦ νὰ σταθῶ μπροστά σου ἐλδανθος κλώνος!

Κηφισιά, 0-11-917

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Στὸν Νίκο Καζαντζάκη

Πῶς Ἄι - Δημήτρης τοῦ Ἄι - Γιωργίου τὸν τράχηλο ἀγκαλιάζει,
καθὼς τους ἀνεβαίνοντας σὲ ψυχερὸ φαρί,
τὸ δρόμο πὸ μυρίζεται μακρὴ κι' ἀναγαλιάζει,
καὶ τῶνα εἶναι σιδέρικο καὶ τᾶλλο εἶναι ψαρί,

ὁμοια κ' ἐγώ, ὡς ξεκίναγα γιὰ τὸ μεγάλο δρόμο
καὶ σὺ 'σουνα στὸ πλάγι μου γι' ἄλλο στρατὶ νὰ πᾶς,
ἀκόμα πάνω ἀπ' τ' ἄλλογο σοῦ ἀγκάλιασα τὸν ὦμο
κ' εἶπα: «Ὁ Θεὸς στὶς στρατές σου καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾶς!»

ΣΤΟΝ ΚΥΚΝΟ ΜΟΥ

Γυναίκα, κύκνε, ποὺ ἀρμενίζεις πλάι
στὴ ζωὴ μου τώρα, ἀργά, σὰ στὴ γαλήνη
μιας λίμνης, ποὺ ἀπ' τὰ βάθη της γελάει,
γιατ' εἶναι εἰρήνης δρόμος, κ' εἶναι κλίνη

λατρείας πλατιά. Κι' ἂν κάποτε φυσήσει
σοφοδρὸς ἀγέρας καὶ τὴν ἀπλα ἐκείνη
ταράξει ἀπὸ τὰ θέμελα, ἐμεῖς ἴσοι
καὶ ἀκέριοι, στὴ χαρὰ καὶ στὴν ὀδύνη,

κύκνε, γυναίκα, μὲ φτερὸ ἀνοιγμένο
πλατὺ θὰ νὰ τὸ ὀργώσουμε τ' ἀγέρι
τοῦ μόχτου, καὶ θὰ γίνει εὐλογημένο.

Κι' ἀδιάκοπα πετώντας, πάντα ταίρι,
μέσ' στὰ οὐράνια βαθιά, στὸ μοιραμένο,
στὸ δικό μας θὰ φτάσουμε τ' ἀστέρι!

14-5-1985

ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΣΟΥ

Στὸν ὕπνο ἤσουνα τόσο βυθισμένη
καὶ τόσο σοῦ ἦταν ἡσυχὴ ἢ πνοή,
ποὺ ἡ καρδιά μου σὲ 'θώρει, ὦ λατρεμμένη,
ν' ἀνασαίνεις πιδὸ πέρα ἀπ' τὴ ζωή.

Κι' ὅπως ἀκέρια μοῦ ἦταν στηλωμένη
στὴν ἀνάσα σου ἀπάνω ἢ ἀκοή,
ξάφνου μοῦ 'φάνη γύρα σου χυμένη
σὰ μυστικῶν φτερουγισμῶν βοή.

Στὴ δυνατὴ ποὺ μοῦφεξεν ἀχτίδα
καὶ ζωντανὴ καὶ πεθαμμένη σὲ εἶδα.
Μ' ἂν ὁ ὕπνος εἶν' τοῦ θάνατου ἀδερφός,

ἀπὸ τὸ θεῖο σου πρόσωπο δοσμένο
 πρώτη τώρα φορά μεταλαβαίνω
 τῆς Καθαρῆς Ἀνάστασης τὸ φῶς!

29-8-1985

“Ο ΚΗΠΟΣ,,

Τάχα ν' ἀκούω, τὸ μακρυνὸ βουητὸ τὸ πελαγίσο
 Που σταματᾷ μὲ τ' ἀκουσμα, καὶ τῆς καρδιᾶς μου ὁ χτύπος;
 Στὴν ἄκρη ἀπὸ τῆ θάλασσα, νὰ μὲ προσμένει μήπως;
 *ὦ ἀγρύπνια, δόσε μου φτερὰ νὰ πάω, νὰ μὴν ἀργήσω!
 Ἄποψε, ποὺ στὴ σκέψη μου δὲ στέκει ὁ γήϊνος ρύπος,
 Μὲ διάσκελο ἀρχαγγελικὸ γιὰ νὰ τὸν τριγυρίσω!
 Νὰ τὸν ξανάδρω μιὰ φορά, κι' ἄς μὴν ξαναγυρίσω!
 *ὦ Νύχτα! τῆς Ἀγάπης μου, δὲν εἶν' αὐτός, ὁ Κῆπος;
 «Δεχθῆτε με, λαμπροὶ κορμοί, ποὺ τόσο ἔχω ἀγαπήσει!
 Καὶ Σὺ τρανό, ποὺ λάτρεψα σιμά Της, κυπαρίσσι,
 Μὴ μ' ἀρνηθεῖς, τὴν προσευχή, πρὸς τὰ πυκνά Σου κλώνια!
 Τί, ἢ κουρασμένη μου καρδιά, ποὺ τόσο ἔχει παλέψει,
 Τῆ νύχτα αὐτῆ, ταξίδεψε κρυφά, νὰ Σοῦ γυρέψει,
 *Ὅπως Σοῦ στάθηκε πιστῆ, νὰ τὴ σκεπάσεις αἰώνια!»

19-10-36

PER ROSAM AD CRUCEM

Συχνὰ στὴ σκέψη μου θωρῶ, τὸ ταπεινὸ ξωκκλήσι
 Ποὺ τῆς στοργῆς Σου μ' ἔφερεν ἢ ἰσόθεη Ὁμμορφιά,
 Γιὰ νὰ μοῦ δείξει τὸ Χριστό, σὰ στέκει ν' ἀντικρύσει
 Τὸ Ἐύλο, π' αὔριο μὲ πικρὰ θὰ καρφωθεῖ καρφιά.

Μέσα στὰ μάτια του, ἢ στερνὴ συμμαζεμένη κρίση,
 Πυκνότερη ἀπ' τὴν πιὸ μουγγὴ πυκνώνει συννεφιά,
 Τόσο ποὺ ὁ νοῦς μου δὲ βολεῖ μπροστά του νὰ χωρίσει
 Τὸ Πάθος τὸ ἀπροσμέτρητον, ἀπὸ τῆ ζωγραφιά.

Μὰ Ἐσύ, ψυχὴ τοῦ Πόθου μου, κορφὴ τῆς ἀσκησῆς μου,
 Ποὺ γύρα ἀπὸ τὰ πόδια Σου, τῆς κρύφιας αἰστησῆς μου,
 Σὰ σκλαβωμένος ποταμός, βογγάει, ὁ θησαυρός,

Τάχα δὲν ξέρεις, πὼς ἐκεῖ ποῦ στάθηκα μαζί Σου
 Ὅλος λαχτάρα ἀμίλητη στὸ χεῖλος τῆς ἀθύσου,
 Ἄλλο δὲ μένει πιά γιὰ μέ παρά ὁ πλατὺς Σταυρός;

Ω ΕΣΥ

Ὁ Ἐσύ, ποῦ τὸ θανατερό μ' ἀνάβεις λυρισμὸ
 Κι' ἀκόμα δέχομαι νὰ ζῶ, γιὰ νὰ ξαναγυρίσει
 Ἀκόμα μιὰ φορά σὲ Σὲ τοῦ λαγγεμοῦ μου ἢ βρύση,
 Τάχα θαρρεῖς καὶ τῆς ζωῆς ἂν κόψω τὸ δεσμὸ

Τοῦ αἱμάτου μου ἢ βαθεῖα πληγῆ πὼς πιά δὲν θ' ἀναβρύσει
 Κι' ἀπάνω ἀπ' τὸν ἀπάντεχο ποῦ τρέμεις χαλασμὸ
 Δὲ θὰ σταθεῖ σὰ μάρτυρας τὸ μέγα κυπαρίσσι,
 Ἀπάνω ἀπὸ τὸ Θάνατο κι' ἀπάνω ἀπ' τὸ σεισμό;

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΝΟΥΛΑ ΤΩΝ ΒΕΝΕΖΗΔΩΝ*

Παραγγελιά ἀπὸ τοὺς χρυσοὺς γονιούς σου πῆρα,
 νὰ βάλω στὰ σκαριά γιὰ σένα, Ἄννούλα,
 μιὰ μικρούλαν ὀλάσπρη τρεχαντήρα...
 Μὰ ἔχω βαθιά μου μυστικιά τρεμούλα,

Τὶ τῆ θέλω τρανή, πάνω ἀπ' τῆ Μοίρα
 ν' ἀρμενίζεις, κρατώντας μιὰ παιδούλα
 νίκη, τὴν ἴδια ἐσένα, μιὰ ξανθούλα
 νίκη νὰ τραγουδάει σὰ νά'ναι λύρα!

Καὶ γι' αὐτὸ καρτερῶ τὴν ἄγιαν ὥρα,
 ποῦ ἢ νειότη σου, ὡς μεστῶσει, θὰ σηκώσει
 μοναχὴ τῆς τὰ στήθη πρὸς τῆ μπόρα...

Παιδιάτικο παιχνίδι ποῦ διαβαίνει,
 δὲν μοῦ πάει νὰ σοῦ φτιάξω, ἀγαπημένη.
 Μόνο, ψυχὴ σοῦ φκιέμαι ποντοπόρα!...

1946, Κηφισιά

* Ἀνέκδοτοι στίχοι γραμμένοι στὸ βιβλίο τῆς μικρῆς του φίλης Ἄννας Ἡλίας Βενέζη.